

אמונים נצח

דברות קודש מאת
כ"ק רבינו אב"ד שליט"א

רעווא דרעוויץ שב"ק פרשת מטות מסעי תשפ"ה
קידוב הגאולה בכח גילוי ובידור האמת

שיחת קודש בחבורת האברכים 'תשובה בציבור' אב תשפ"ה
ההשתוקקות לשלימות בעבודת ה' שתהיה בימות המשיח

פניני אמונים נצח
שבת חזון ♦ שבת ערב ת"ב ♦ ציפיה לישועה

פרשת דברים
שבת חזון | תשפ"ה | שנה ב'

יו"ר ע"י מכון
'אמונים נצח' – קאסאן

תוכן העניינים

♦ דברות קודש ♦

רעווא דרעווין שב"ק פרשת מטות מסעי תשפ"ה

קירוב הגאולה בכח גילוי ובירור האמת.....ג

'קרא עלי מועד' פנימיות ימים אלו הם בשלימות הטוב ♦ 'ותהי האמת נעדרת' מידת השקר
♦ 'אין אדם שומע לי ומפסיד' אין מציאות להפסיד מקיום רצון ה' ♦
'על אלה חשבו עינינו' ההסתר הנורא בזמן הגלות ♦ 'על פי ה' יסעו' מסעות האדם בדרך
האמת ♦ 'ושמע ישראל היום' הרמז לזה בחודש אב ♦ 'מלחה לה' בעמלק מדור דור' משה
ופינחס עדיין נלחמים בכח הרע

♦ שיחות קודש ♦

חבורת האברכים 'תשובה בציבור' אב תשפ"ה

ההשתוקקות לשלימות בעבודת ה' שתהיה בימות המשיח.....יד

פניני אמונים נצר

שבת חזון.....יח

שבת ערב ת"ב.....יח

עומק וטעם הציפיה לגאולה השלימה.....ט

לקבלת הדב"ק
ולכל ענייני הגליון

ניתן לפנות לפקס הנ"ל
או לפר': 058-3294976

יו"ל ע"י מבין
אמונים נצר - קאסאן
בית שמש

פקס: 02.5666.566

דברות קודש

רעוא דרעווין פרשת מטות מסעי תשפ"ה

♦ 'אמת מלכנו אפס זולתו' ♦ קירוב הגאולה בכח גילוי ובירור האמת

'קרא עלי מועד' פנימיות ימים אלו הם בשלימות הטוב ♦ 'ותהי האמת נעדרת' מידת השקר היא שורש החורבן ♦ 'אין אדם שומע לי ומפסיד' אין מציאות להפסיד מקיום רצון ה' ♦ 'על אלה חשכו עינינו' ההסתר הנורא בזמן הגלות ♦ 'על פי ה' יסעו' מסעות האדם בדרך האמת ♦ 'ושמע ישראל היום' הרמז לזה בחודש אב ♦ 'מלחה לה' בעמלק מדור דור' משה ופינחס עדיין נלחמים בכח הרע

שהאופן לנצח ולהצליח במלחמה הוא דייקא 'כשלא יתכוון לטובות עצמו רק לעשות רצון הקדוש ברוך הוא'. ולכן לקחו רק צדיקים שקיימו בעצמם מאמר הכתוב 'החלצו מאתכם' דהיינו שהסירו מעליהם כל משהו של נגיעה עצמית ויצאו להלחם רק כדי 'לתת נקמת ה' במדין', ולא להנאת עצמם, ואז תצליח דרכם וינצחו, עכת"ד. ועל דרך זה מצינו במדרש (נמדר"ר כ"ג) שיש שיטה שמכל שבט לקחו שתי אלפים [כמו שכתוב 'אלף למטה אלף למטה' והיינו אלפיים], כיון שכנגד כל לוחם שיצא למלחמה היה אחד שעמד והתפלל עליו שיצליח. וזוהי הצורה של מלחמת מצוה, שזוכרים שעיקר הנצחון הוא בכח התפילה, והכוונה היא בכדי לנקום נקמת ה' דווקא בלא שום נגיעה ופניה לכבוד עצמו.

בפרשתן (ל"א-ל"ו) וידבר ה' אל משה לאמר, נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמך, וידבר משה אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על מדין לתת נקמת ה' במדין, אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלחו לצבא וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר אלף חלוצי צבא וישלח אותם משה אלף למטה לצבא אותם ואת פינחס בן אלעזר הכהן לצבא וכלי הקודש וחצוצרות התרועה בידו'. וכתב רש"י (פסוק ג' ד"ה אנשים) 'אנשים - צדיקים', והיינו שלקחו למלחמה זו דווקא אנשים צדיקים.

טעם הדבר הוא כמו שכתב בספח"ק קדושת לוי (פרשמן ד"ה וידבר משה)

אמנם לכאורה יש להקשות על זה ממה שכתב רש"י (פסוק ו ד"ה לוחם) שהטעם שדווקא פינחס יצא להלחם בראש הוא מפני 'שהלך לנקום נקמת יוסף אבי אמו, שנאמר (בראשית לו לו) 'והמדנים מכרו אותו', ולכאורה זה ההיפך הגמור ממה שנתבאר לעיל שבמלחמה זו יצאו כולם להילחם רק למען כבוד שמו הגדול ולא כדי 'לסגור חשבונות' ולנקום במי שמכר את ה'הייליגער זיידע זכרוננו לברכה', וכדומה.

בהמשך הפסוקים כשחזרו היוצאים למלחמה ושבו למחנה ישראל נאמר (לג מט) 'ויאמרו אל משה עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בדינו ולא נפקד ממנו איש'. ויש לדקדק שתיבות 'אשר בדינו' הם שפת יתר לכאורה והכוונה מובנת גם בלא תיבות אלו. וראיתי מובא בשם הגה"ק ר' שמשון מאוסטרופוליא זי"ע שאמר לפרש בזה על פי מה שאמרו חז"ל (סוטה מד:) שהסח בין תפילין של יד לתפילין של ראש חוזר על זה מעורכי המלחמה, וחטא זה כבר מחשיבו להיות 'הירא ורך הלבב' - מעבירות שבידו' (פ"ט ע"ב). ולזה כאן פתחו אנשי הצבא את פיהם בחכמה ואמרו למשה שהטעם שזכו לנצח במלחמה הקשה עם מדין [אשר אם היו שם שלושים ושנים אלף בנות מתחת לגיל שלוש (לג לה) מובן שמדובר בעם עצום ורב] הוא כיון שלא היה בידם

אפילו עוון קל זה. וזה שאמרו 'עבדיך נשאו את ראש' - היינו שהיה להם תפילין של ראש, 'אשר בדינו' - רומז לתפילין של יד, ועל ידי שלא הפסיקו ביניהם זכו לנצחון הניסי. ויש לומר בזה עוד רמז בע"ה.

עוד שם (פסוק נג) 'אנשי הצבא בזזו איש לו', וכתב על זה בספה"ק אנרא דכלה (פרשתן ד"ה אנשי הצבא) בזה הלשון: 'התורה נצחיית היא ומלמד לאדם דעת בכל דור, ויש לרמוז בפסוק זה רמזי תורה שהוא חלק אחד מפרד"ס התורה, ושמעתי מפה קדוש בוצינא דנהורא כבוד אדמו"ר מהיעי"ץ מ"ב ק"ק לובלין יצוק"ל רמז הפסוק, אנשי הצבא - הם צדיקי הדור הממונים ומגוינים על צבא ישראל, בזזו איש לו - הם מבזים אותו האיש אשר אנשיותו הוא לעצמו ולכבודו ולהנאתו, ואינו חושש לתת כבוד באנשיותו לאלקי עולם ה' ודפח"ח'. והוא עצמו כותב שם עוד י"ג מכילין ואופנים ברמז הפסוק הזה, ועוד לאלוה מילין בזה.

בפרשת מסעי (לג 3-6) 'אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן, ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם'. ויש להבין מהו כפל הלשון בפסוק של מוצאיהם למסעיהם ומסעיהם למוצאיהם, (עי' לוח"ס הק' כאן ועוד). עוד יש לדקדק שפתח הכתוב בלשון 'אלה

מסעי' בלא וא"ו, וסיים בלשון 'ואלה
מסעיהם' בוא"ו.

קרא עלי מועד'

פנימיות ימים אלו הם בשלימות הטוב

עומדים אנו כעת בשבת ראש חודש מנחם
אב, אשר זה החודש נראה על פניו
חודש ירוד ונחות בו נחרבו בתי המקדשות
ואירעו צרות קשות לעם ישראל, ומצד שני
נודע מה שאמרו רבותינו הקדושים
שבפנימיות חודש זה הוא גבוה ונעלה מאוד,
ולעתיד זה יתגלה לעין כל. וכמו שמוכיח
הרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין זי"ע (פרי נדיק
לר"ם מנ"א אות 6) מדרברי הגמרא (פסחים עז).
שלומדת הא דראש חודש איקרי מועד ממה
שכתוב באיכה (6 טו) 'קרא עלי' מועד לשבור
בחורי', [והיינו שחודש תמוז של שנת שילוח
המרגלים היה מלא וכך יוצא שיום חזרת
המרגלים היה בערב תשעה באב, ונמצא שעל
ידי ראש חודש אב - שנקרא כאן בפסוק 'מועד'
- נגרמו החורבן והבכיה לדורות יעו"ש]. ומוכח
מזה שבפנימיות גנוז כאן בחודש אב מועד
וחג גדול, עד כדי כך שמזה לומדים לכל
ראשי החודשים שכולם מועדים הם.

עוד כתב שם שהנה בספר יצירה (פ"ה מ"ה)
מבואר שחודש מנחם אב נוצר באות
טו"ת, והרי אמרו חז"ל (3"ק נה.) שהרואה
טו"ת בחלום סימן יפה לו, כיון שהאות טו"ת

הראשונה הכתובה בתורה היא בתיבת 'טוב'
(צלאשים 6 ד). ועוד, שהרי אמרו חז"ל (תענית
טו:) 'לא היו ימים טובים לישראל כחמשה
עשר באב וכיום הכיפורים', ואם ביום
האמצעי [שהוא הבריח התיכון] של חודש זה
יש את היום טוב הגדול ביותר, בהכרח
שבחודש זה גנוזים דברים טובים ונשגבים,
אלא שלעת עתה לא זכינו שכל זה יהיה
בהתגלות, עכת"ד של הרה"ק ר' צדוק. ויש
לדעת מה ההוראה והלימוד השווה לכל נפש
השייך לנו מכל ענין זה, ומהי עבודתנו
בחודש זה והאופן לגלות את פנימיות הטובה
הגנוזה בחודש הלזה.

בספדה"ק צבי לצדיק (מאמרי תמוז-36 מאמר 6
אות 5) כתב לבאר את ענין הצירוף
של חודש זה שהוא שם הוי"ה היוצא מפסוק
'הסבת ושמע ישראל היום' (דברים כ ט) כמו
שאייתא מהאר"י חק' זי"ע (משג"ס תמוז וזכ פ"ג
מ"6). ותוכן דבריו שהנה ישראל קדושים
נקראו בזמן שהם במדרגה גבוהה בשם בנים
או בשם ישראל, 'ורק בזמן שהמה במדרגה
נמוכה ח"ו לא נקראו אלא בשם עם סתם,
כידוע דבריהם ז"ל בכמה מקומות' (עי' זו"ק
ח"ג מה:). ועל זה כותב בזה הלשון: 'ויש לומר
באפשר שעל פי זה מצינו שפיר בתנ"ך כמה
פעמים בתוכחות הנביאים שנכתב תיבת
'שמעו' דייקא, וכמו שאמרו במדרש רבה
פרשת וישב (צרי"כ פד י) 'כך יהיו הנביאים

את אבותינו בתשעה באב, ניווכח לראות שיסוד ושורש הכל היה הבכיה של חנם שבכו ישראל כשחזרו המרגלים, וכמבואר בגמרא (תענית כט.) ששבשו המרגלים מתור את הארץ היה זה בליל תשעה באב, ושם נאמר 'ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא' (במדבר יא ד), ועל זה אמרו שם בגמרא: 'אמר להם הקדוש ברוך הוא, אתם בכיתם בכיה של חנם ואני קובע לכם בכיה לדורות'. הרי שכל הצרות שהיו בתשעה באב, ובראשם חורבן שתי בתי המקדשות, היו תוצאה והמשך של הבכיה שבכו ישראל כששמעו את דברי המרגלים ונמס לבבם בקרבם.

והנה מצינו במגילת איכה בפרק ב' (פסוק 17-18) שנאמר לפי סדר הא"ב, שהאות פ"ה הוקדמה לאות עי"ן, ודרשו על זה בגמרא (סנהדרין קד:): 'אמר רבא אמר רבי יוחנן, בשביל מה הקדים פ"ה לעי"ן, בשביל מרגלים שאמרו בפיהם מה שלא ראו בעיניהם'. דהיינו שהמרגלים הוציאו דיבת הארץ רעה ואמרו דברי שקר ולשון הרע על ארץ ישראל, וזה גרם לבכיה של חנם, ודבריהם אלו היו 'מה שלא ראו בעיניהם', ולכן האות פ"ה - שרומזת על הדיבור בפה, קודמת לאות עי"ן שמורה על ראיית העיניים, כי הם הקדימו את הדיבור לראיה שלא היתה.

מוכיחין אתכם שמעו נא את אשר ה' אומר' (מכ"א ו 6), שהוא לפי דעתי להורות שאף על פי בזמן שהם בבחינת 'עם' שהם האתוון שבתוך מלת 'שמעו', אף על פי כן מסוכבין המה באתוון 'שו' שהוא במספר 'אב הרחמים', והוא מספר 'דבש' הממתיק בשופר כידוע מהאריז"ל (שפ"כ דרושי ר"ה דרוט ז), כדי לידע ולהודיע שבין כך ובין כך נקראים בנים'.

בזה מבאר שם את הענין של צירוף החודש הלז חודש אב, שיוצא מהפסוק ה'ה'סכת ו'שמע' ישראל ה'יום הזה נהיית לעם דייקא', והיינו שהתורה מעוררת את ישראל שבעת בחודש אב יבינו ויראו אשר מתיבת 'ושמע' [שיש בה את האותיות ע"ם וההמתקה של אותיות ש"ן] לא נשאר בהתחלת החודש הזה כי אם אתוון 'עם' לבדן, בלא המיתוק של אותיות ש"ו ח"ו. וגם מטעם זה לא נאמר כאן לשון 'שמעו' אלא לשון 'ושמע', שהוא רומז לפירוד אתוון 'עם' מן אותיות 'שו', אשר לא כן הוא במלת 'שמעו' אשר ה'עם' מסוכב היטב באותיות 'שו' סוד 'אב הרחמים' כנ"ל, עכ"ד. ויש לומר בזה בעוד אופן.

'ותהי האמת נעדרת' מידת השקר היא שורש החורבן

הנה כשנרצה לעקוב ולברוק מה היה השורש של כל המאורעות שאירעו

גנוזה האמת הבהירה, ועלינו מוטל לגלות אותה ולהתנהג לפי האמת הזאת.

בענין זה נודעו דברות קדשו של רבינו **הבעל שם טוב הקדוש זי"ע** (צעש"ט עה"ט פרשת צרעית אות קמז) **שפירש את דברי הגמרא** (סנה' עה.) **'שוחט משום מאי חייב - משום צובע'**, וכתבו התוספות (ד"ה שוחט) דקאי **'אשוחט דעלמא'**, ופירש הבעש"ט שהרמז בזה הוא על היצר הרע העולה ומשטין ונוטל נשמה (צ"צ מ.), שעל זה הקשו חז"ל על מה הוא מתחייב ולמה לעתיד ישחטוהו (פוסק צ). והלא הוא נברא כדי להסית את האדם לחטוא ולעבור על רצון קונו. ועל זה תירצו בגמרא שהוא חייב 'משום צובע', דהיינו 'שהוא צובע עצמו בדמות יצר טוב', ואינו מסתפק בלהשלים את שליחותו ולנסות להחטיא את האדם גרידא, אלא הוא מגדיל לעשות וצובע את הרע שיהיה נראה כטוב, ואת העבירה הוא מציג כמצוה וכדומה לזה, וכל עבודתו היא להעלים את האמת ולהגדיל את השקר בעולם, ועל כל זה שפיר מתחייב בנפשו, עכד"ק.

'אין אדם שומע לי ומפסיד'
אין מציאות להפסיד מקיום רצון ה'

לדוגמא בעלמא, אחד מן הדמויות שמטעה היצר הרע את האדם הוא שאם הוא יקל לעצמו ויעבור על רצון

העולה מדברים אלו שחז"ל הקדושים גילו לנו בכאן, ששורש חטאם של המרגלים, שכאמור זה היה הפתח והיסוד לכל הצרות של תשעה באב, היה שהם שיקרו ולא אמרו את האמת שראו עין בעין. ואם כן נמצא שאם נחפוץ ונרצה לתקן את ענין החטא הזה, ובכך להשלים את התיקון ולקרב את הגאולה, עלינו להתחזק במידת האמת. וזאת יש לדעת, שמידת האמת אינה רק לדבר אמת ולא שקר, אלא גם ובעיקר להתנהג עם אמת, וכפי שיתבאר.

אמרו חז"ל (צ"ר ס ה) **'אמר רבי סימון, בשעה שבא הקדוש ברוך הוא לבראות את אדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחבורות חבורות, מהם אומרים אל יברא ומהם אומרים יברא, הדא הוא דכתיב** (תהלים פה יא) **'חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו', חסד אומר יברא שהוא גומל חסדים, ואמת אומר אל יברא שכולו שקרים וכו', מה עשה הקדוש ברוך הוא נטל אמת והשליכו לארץ הדא הוא דכתיב** (דניאל ח יג) **'ותשלך אמת ארצה'. ועומק המכוון בזה הוא שהן אמנם העולם - שהוא מלשון העלם - מסתיר ומכסה את האמת הברורה של 'אמת מלכנו אפס זולתו', וכאן בעולם הזה יש דמויות ואחיות עיניים שפלוגי עושה כך, ואם עושים כך מרוויחים כך, וכדומה. אבל בתוך הארץ, דהיינו בפנימיות של זה העולם,**

בוראו, ולא דווקא בדברי עבירה ממש אלא כגון שהוא מדמה בדעתו העקומה שאם הוא יישאר בבית הכנסת עד סוף התפילה ולא יברח באמצע 'אשרי ובא לציון' הרי שהוא יפסיד מכך את האוטובוס ועל ידי זה הוא יפסיד כסף וכדומה. והנה זה פשוט לכל בר דעת, שזהו שקר ומפשות מופלגת, שהרי יהודי מאמין יודע וזוכר שרק הקדוש ברוך הוא זן ומפרנס לכל הברואים, ומזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה (צ"ה טו.), ולא יתכן לומר שדווקא בזה שישמע לקול ה' ויהיה מהדר במצוות ובתפילה וכדומה - יפסיד מכך את מה שנקצב לו, ואילו לדעהו שבורח באמצע התפילה ומקל לעצמו בכל מה שאפשר, לו ישפיעו מלעילא שפע רב ועצום.

בפירוש אמרו חז"ל (דברים רנב ד ה) 'אמר הקדוש ברוך הוא שמעו לי, שאין אדם שומע לי ומפסיד', וזה מיסודי הדת, להבין ולחיות עם הזכירה שאין שום מציאות להפסיד ממילוי רצונו ית"ש. הרי כל תכלית הבריאה היא שיעמדו בני ישראל ויקדשו שם שמים בזה העולם הגשמי כמה שיקיימו את רצון הבורא וימאסו בכל הרע והעבירות, ולא יתכן בעולם כלל שדווקא המקדש שם שמים יפסיד את השפע שנגזר עליו מלמעלה. ממילא כשאדם שואל האם לנסות להוציא ממון וקצבאות מהרשויות

על ידי שישנה מעט מהאמת, ואף יש לו חיתר ממורה הוראה שאמר לו שאמנם אי אפשר לומר שזה 'אסור', אבל אין זה בשלמות היושר, ובוודאי שיש מקום גדול להתחמיר ולא להכנס לספקות בענייני ממונות. בציור כזה והדומה לו, יש לו לאדם לדעת בבירור, שאם הוא מתחזק באמונה פשוטה לזכור שרק השי"ת הוא לבדו משפיע ונותן לכל אחד את פרנסתו ואת כל צרכיו, אם כן לא יתכן בעולם שהשי"ת כביכול יאמר לו שהוא מצמצר מאוד, אבל אם אתה רוצה להתחמיר ולהדר ולהתנהג בישרות ובאמת בלי שום פשעטלע"ך וכדומה, אינני נותן לך את מה שקצבתי בעבורך, ורק באם תעשה עיקולים ופשרות ותתנהג באופן שאינו כל כך ישר, או אז אשפיע לך את כל צרכיך, האם יתכן לחשוב כך, פשוט שלא.

אכן זוהי מהעבודות הקשות שבמקדש וזהו 'לעבנם ארבעט' להתעלות באמונה בהשי"ת בלא שום חשבונות אחרים, ולזכור תמיד שאין שום כח אחר מבלעדיו יתברך. ואף הסביבה משפיעה לרעה בענין הזה, וכגון בדוגמא הנ"ל, שיוכל לבוא אדם ולומר, אל תבוא אחר כך בטענות ומענות שחסר לך פרנסה, כי הקב"ה כעת נותן לך הזדמנות מיוחדת להרוויח מן ההפקר סכומים מכובדים ואתה דוחה את זה בידים. הם

מלחזכיר ולחשוב כך, וכי יתכן לחשוב שאדם הרוצה לחיות בשלמות הנקיות בענין הממון, ואינו רוצה להאכיל ולגדל את צאצאיו בכסף שיש עליו פקפוקים וספקות, ימנע ממנו השי"ת את פרנסתו מידו הרחבה והמלאה.

‘על אלה חשכו עינינו’ ההסתר הנורא בזמן הגלות

בזמן שבית המקדש היה קיים היה כל זה ניכר לעין כל בהתגלות עצומה, והשראת השכינה שהיתה במקדש השפיעה על כל העולם את שלמות הבהירות לזכור ולדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, ואף אם האדם היה לפעמים שוקע ונטרד בתרגולות והפרות שלו וכדומה, הרי כשהיה עולה לרגל בשלושת המועדים היה שוכח את העולם ומלואו ומתעלה לדרגות נשגבות של קרבת אלקים ואמונה פשוטה בחי העולמים ב"ה. ומעת חסרנו כל אלה ואין לנו לא כהן ולא מקדש ולא נביא חשבו עינינו ודווה ליבנו, ההסתר נעשה כפול ומכופל וירדה חשכה ובלבול בעולם, עד שיש צד ומקום לחשוב מחשבות שמות והבל שאפשר להפסיד משהו מקיום רצון ה' ולהרוויח מדבר עבירה או מפשרות וקולות.

לכן בחודש זה בו נחרב בית המקדש, שומה עלינו להתחזק לגלות את האמת

הפשוטה ולפעול בעצמנו שנחיה עם הבהירות של האמונה הברורה, וכמבואר לעיל שהשקר הוא השורש של כל החורבן והבכיה לדורות. ויש לרמוז בזה על פי המבואר לעיל מהרה"ק ר' צדוק הכהן, שמחודש אב לומדים שראש חודש איקרי מועד וזה מורה שבפנימיות בחודש הזה יש ימים טובים ומועדים. שהנה תיבת 'אמת' היא ראשי תיבות 'תשעה אב מועד', והיינו כנ"ל שעל ידי בירור האמת שנגזזה בעולם, מגלים את המועדות שנגזזים בחודש וביום המר הזה.

ועוד יש לרמוז בהקדם דבריו של הרה"ק ר' פנחס מקאריץ זי"ע (אמרי פנחס לת"צ אומ 56פ) שכשיושבים על הארץ ביום המר והנמהר של תשעה באב, יש אז עת רצון נשגב ואפשר לפעול אז ישועות גדולות. והלא אמרו חז"ל (שנת קד.) 'קושטא קאי שיקרא לא קאי', ואמרו שם שלכן כל האותיות בתיבת 'אמת' עומדים על ב' רגליים, ואילו בתיבת 'שקר' כל האותיות עומדים על רק על רגל אחת, כי לשקר אין רגלים ואין לו קיום. ולכן ביום הזה אנו יושבים דווקא על הרגליים [ולא על כיסא וספסל] כדי להורות שעל ידי ההתקרבות לאמת [שעומדת על הרגליים] נזכה לתקן את הפגם שהמיט עלינו את החורבן הנורא, ולכן יש אז עת רצון גדול כי בכך אנו מתקרבים לנקודת הגאולה.

יעל פי ה' יסעו'

מסעות האדם בדרך האמת

בספרה"ק אוהב ישראל (פרשת מסעי ד"ה ואת הערס) מבאר בדברים נלהבים את הלימוד הנצחי שיש מפרשת ערי מקלט, וזה לשונו: 'יש לרמוז בזה כי מצוה זו נוהגת בכל זמן, כי התורה נצחית ועל כן אפילו בזמן הזה יש לה שייכות. והוא תיקון למכה נפש בשגגה, ר"ל מי ששגג בחטאים ועוונות ומשחית את נפשו הוא יעשנה. רצה לומר שיעשה תיקון זה בקבלת עול מלכות שמים באהבה שלמה ובמסירות נפש גדול באמת בכל לבבו לה' יתברך בהשישה תיבות שמע ישראל כו', והמה בחינת שש ערי מקלט. 'ועליהם תתנו ארבעים ושנים עיר' - הוא בחינת פרשה ראשונה של קריאת שמע שהוא ואהבת שיש בה מ"ב תיבות, והיינו קבלת אהבתו יתברך ותורתו בכל לב ונפש. ועל ידי המסירות נפש באמת בכל לבבו לקבל עליו עול מלכות שמים, ועל ידי קבלתו באמת אהבת ה' יתברך בכל לבבו, בזה נתכפר לו על שהכה את נפשו בשגגה', עכל"ק.

בזאת נשוב לבאר שכל זה נרמז בתחילת פרשת מסעי, ובהקדם מה שאמר הבעל שם טוב חק' זי"ע (מונח דגל מחנה אפרים

פרשת מסעי ד"ה ויחמוז משה, ועוד) 'כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל אדם מיום היוולדו עד שובו אל עולמו', והיינו שהכתוב מורה לנו כאן לימוד נצחי וחשוב. ואמרה התורה 'אלה מסעי בני ישראל', תיבת 'אלה' היא מספר קטן ט', וגם תיבת 'אמת' עולה מספר קטן ט', והיינו שהפסוק מודריך אותנו שבכל המסעות שאנו עוברים בימי חיינו, מוטל עלינו להתהלך עם האמת ולהתגבר על השקר שיש בעולם הזה. וממשיך הכתוב להורות לנו את הדרך והאופן לזכות לזה והיא 'ואלה מסעיהם', תיבת 'ואלה' היא גימטריא מ"ב, דהיינו שבכח מ"ב התיבות של הפרשה הראשונה של קריאת שמע אפשר לזכות לבהירות האמונה ולגילוי האמת וכדברי הרה"ק מאפמא הנ"ל. ולכן מסיימים את קריאת שמע במילים 'ה' אלקיכם אמת', כי רק זוהי האמת הברורה שאין עוד מציאות מבלעדי הבורא ית"ש.

ונקדים את דבריו של המהר"ל (גור אריה נראשית כח יז ד"ה אמר ר' אליעזר) שמבאר באריכות את ענין הסולם של יעקב שעליו אמרו חז"ל (נדר"ט טז ז) שאמצעו מכון כנגד בית המקדש, ולכאורה איזו חשיבות יש לאמצעו של הסולם עד שהוא מכון כנגד ענין מסוים, בשלמא לראש הסולם או לרגליו יש חשיבות וענין שלם איפה הם מונחים, אבל לא האמצע. ומבאר המהר"ל שיש בזה 'דבר עמוק מאוד', שהנה 'העליונים הם יותר

במעלה ובמדרגה מן התחתונים, אמנם בבית המקדש היה חיבור בין העליונים לתחתונים, שמצד אחד הוא נווה השכינה ומצד שני הוא מקום עבודתם של ישראל. 'ולכך ראוי שיהיה בית המקדש עומד תחת אמצע שיפוע הסולם, שהסולם הוא התחלפות בין עליונים לתחתונים הולך מצד אל צד, ובית המקדש כלול משניהם תחת אמצע הסולם, ולפיכך ראוי ונכון שיהיה בית המקדש תחת אמצע הסולם.'

ומוסיף המהר"ל לבאר בזה באופן נפלא את דברי הגמרא (כמוצות ה.) שגדול מעשה צדיקים יותר ממעשה שמים וארץ, שהשמים והארץ נבראו ביד אחת, שנאמר (ישעיה נח יג) 'אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים', ואילו במקדש כתיב (שמות טו ז) 'מקדש ה' כוננו ירך'. והיינו שהעליונים והתחתונים הם מובדלים ונפרדים זה מזה, ולכן נבראו השמים ביד ימין והארץ ביד שמאל כל אחד ביד נפרדת בפני עצמה, ואילו בית המקדש נברא בשתי הידיים כאחת, כיון שהוא כולל את שניהם יחד. וכן הוא אצל הצדיקים שבעבודתם הם מגלים את השראת השכינה גם בתחתונים ומגלים כאן בעולם הזה את כבוד השי"ת, ולכן 'מעשה הצדיקים' נברא בשתי ידיים, עכ"ד.

בכך יתבארו לנו דבריהם של האנשים הצדיקים ששבו ממלחמת מדין ואמרו

למשה רבינו עליו השלום 'עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בדינו ולא נפקד ממנו איש', ורמזו בזה למשה שזכו לנצח במלחמה רק בכח האמונה בהשי"ת, וזה שאמרו 'אשר בדינו', והיינו שאנשי המלחמה הם מהצדיקים שמעשיהם נבראו בשתי ידיים שמורה על גילוי בהירות הקדושה והאמונה בעולם. ואמרו עוד שלא נפקד ולא נחסר מהם בחינת 'איש', תיבת 'איש' היא ראשי תיבות 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', והיינו שהם לא שכחו לרגע שאין עוד מלבדו, והוא ית"ש אחד יחיד ומיוחד בעליונים ובתחתונים. וזה מה שאמר הכתוב 'אנשי הצבא בזו איש לו', שהדרך שהם בזו את שלל המדינים וניצחו במלחמה הקשה, היתה על ידי שחיו וזכרו כל העת מבחינת 'איש' שהיא ראשי תיבות כנ"ל, שעל ידי בחינת 'איש - לו', שחיו עם פסוק זה, בזו ונצחו את המדינים.

בזה נבוא לבאר שזה ודאי שפינחס קנאה כשיצא ללחום את מלחמת ה' התכוון ללחום רק לשם שמים בלי שום כוונה ומחשבה אחרת, אלא שאם עד עתה היה פינחס מלא הכרת הטוב למדינים שמכרו את יוסף זקנו למצרים, שהרי בכך הוא הכין את כח הקדושה והעמידה בנסיונות לדורות עולם כמבואר בדברי רבותינו הקדושים, עד כדי כך שאף אחר רד"ו שנה של השתעברות

ה"א, פיקו"ז 75): שחותמו של הקדוש ברוך הוא אמת, כיון שתיבת אמת מורכבת מהאות הראשונה האחרונה והאמצעית של הא"ב, [ונקרא בלשון הספרים הקדושים בשם 'ראש תוך סוף'], להורות שהשי"ת הוא הראשון והוא האחרון והוא האמצעי ואין שום מציאות זולתו יתברך שמו. ואמנם זוהי האמת אבל היא נסתרת ונעלמת, ולכן תיבות 'ראש תוך סוף' הם ראשי תיבות 'סתר', שכל זה נסתר ונחבא.

עבודת האדם היא לגלות ולברר אצלו את האמת הזאת ולחיות ולהתנהג על פיה, וכאמור לעיל שבחודש מנחם אב יש להתחזק ביתר שאת להבהיר אצלנו את האמת הזאת ובכך לקרב את התיקון השלם. וזה נרמז בשם 'בין המצרים' שכן האותיות אמת הם המצרים של הא"ב, בתחילת אותיות הא"ב, באמצעם ובסופם כנ"ל. ולזה תיבת 'בחותם' עולה לגימטריא 'תמוז אב', שכן בימי בין המצרים החלים בחדשים אלו הזמן גרמא להתחזק במידת האמת שהיא חותמו של הקדוש ברוך הוא. ומהאי טעמא נרמז הצירוף של חודש אב בפסוק 'הסכת ושמע ישראל היום', כי בימים אלו מוטל עלינו להאזין ולהחדיר לנפשנו את הפסוק של שמע ישראל, ולחיות עם האמונה בהשי"ת שהוא ואין בלתו, אשר רק זה הוא האמת לאמיתה, ולא להיות נסחף ונמרד

במצרים העידה התורה שלא היה בנמצא שום פגם בישראל, והשי"ת ייחד את שמו הגדול על כל אחד מהשבטים להראות שנשארו כולם בשלמות הקדושה (ראה רש"י לעיל כו ה ד"ה משפחה), וכמו שאמרו חז"ל (ילקוט יוקרא רמז תרנז) 'אחת היתה ופרסמה הכתוב'.

אמנם כעת כשהמדינים עצמם גרמו להחטיא את ישראל באופן קשה כל כך, והכל התחיל מהיפך הקדושה והטהרה כמבואר בחז"ל (סנהדרין קו). באריכות, אם כן נפל בבירא כל הטובה שעשו המדינים במכירת יוסף, כי כעת הם קלקלו את השפעת הקדושה של יוסף הצדיק. ולכן קינא את כבוד שמים בזה שהחטיאו את ישראל והרסו את מה שפעל אבי אמו יוסף במסירות נפשו. ולא התכוון ח"ו לכבוד בית אביו אלא לכבוד שמים כדי לנקום במי שגרם לישראל לחטוא ולהתרחק מהקדושה שהשפיע יוסף הצדיק.

'ושמע ישראל היום' הרמז לזה בחודש אב

לאור הדברים האלו, שתיקון הפגם שהביא את כל החורבן תלוי ועומד בחתירה לאמת וההתרחקות מהשקר של העלמא דשיקרא, יובן לנו טעם לקריאת ימים אלו בשם 'בין המצרים' (אפי"ה רצה א כט), והוא על פי מה שאמרו חז"ל (בר"ר פא ב, ירושלמי ע"ז פ"א

אחר השקרים של העולם השפל הזה. והנה נודע מה שכתב בבבלי המורים (נראה ש' 6 ד"ה 6) שתיבות 'ברא אלקים את' הם סופי תיבות 'אמת', כי כבר בראשית הבריאה נרמז שגילוי האמת הוא החותם והתכלית של כל הבריאה. ויש להוסיף לפי זה, שבהמשך הפסוק בתיבות 'את השמים ואת הארץ', נרמז בראשי תיבות שם אהו"ה שהוא גימטריא של האות ט' שרומזת על חודש אב כנ"ל מדברי ר' צדוק, כי בחודש זה עלינו להתחזק ביותר בגילוי האמת ודחיית השקר.

'מלחה לה' בעמלק מדור דור' משה ופינחס עדיין נלחמים בכח הרע

בספ"ה"ק זרע קודש (פרשת ד"ה נקום נקמם) כתב בזה הלשון: 'הפירוש מדינים הוא מלשון דינים [וצרות] המדיינים ומצירים את ישראל, משה רבינו עליו השלום ינקום [מהם] אף עתה, כי התורה הקדושה היא נצחיית, [וזה] שאמר יתברך נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים ומצירים אותם, גם אחר שתאסף אל עמך, גם אז תנקום נקמת בני ישראל תמיד, וכן כל הענין שכתוב ואת פנחס בן אלעזר וכלי הקודש וחצוצרות התרועה בידו, תרועה הוא מלשון 'תרועם בשבט ברזל' (מל"ב 3 ט), וחצוצרות אלו הם תמיד ביד פנחס הוא אליהו, שתמיד [משבר ומכלה] לכל הקמים עלינו וממשיך עלינו תמיד כל טוב אמן נצח סלה ועד'.

דבריו הקדושים המה קילורין לעיניים ומחזקים אותנו ביותר בימים ירודים אלו, לזכור תמיד שלא יטוש ה' את עמו, ושכל זמן שהרשעים והגויים מתגברים לדרוף את שארית ישראל, שומר עלינו הבורא ית"ש ומשה ופינחס הצדיקים עדיין עומדים ונלחמים עם כל כחות הרע בכל מקום שהם. ומה שמוטל עלינו בימים אלו הוא, ראשית הכל לקיים את דיני השלחן ערוך והפוסקים של הלכות תשעת הימים בלא לחפש קולות והיתרים, ולעשות כל שבידינו לקרב את ביאת הגואל, בתפילות ובתחנונים, ועם פתח של מחט של האבלות והצער שביכולתנו לערוך. וכאמור לעיל, בהתרחקות מהשקר של העולם הזה וגילוי ובידור האמת הפשוטה שאין עוד שום כח מבלתי השפעת חיותו של השי"ת בכל ברואי העולם.

יעזור השי"ת שנזכה אכן להתחזק ולהתעלות כראוי בכל זה, והימים האלו יתהפכו במהרה מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב, שכבר יתעורר הרצון העליון לגאול אותנו מהבור גלות ולהכניע ולשבור את כל כחות הרשע והטומאה מבית ומחוץ. ונזכה מתוך שפע רב והשפעות עצומות בכל העניינים, חיי בני ומוזני רוויחי, גוטע שידוכים נחת דקדושה ופרנסה בריווח, לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

שידוד קודש

בחדוד האברכים 'תשובה בציבור'

יום רביעי מטות מסעי כ"ז תמוז תשפ"ה

'כי מלאה הארץ דעה את ה'
ההשתוקקות לשלימות בעבודת ה' שתהיה בימות המשיח

הנה בשנים עברו בימים אלו היה כל המצב וכל ההלך-י"לך מסתובב סביב משיח בית המקדש וגלות השכינה, והפארצייטישע אידן התהלכו אבלים וחפוי ראש ולא היה שייך לדבר איתם. ובזמננו אנו, מה נאמר ומה נדבר, הכל רחוק מאוד ממה שהיה אז. אני למדתי בבחרותי ביישיבת נייטרא ושם היה אומרים בשלושת השבועות תיקון חצות בהתעוררות עצומה, [וכידוע שבישיבת נייטרא אצל הגה"ק הנייטרא רב זי"ע הי"ד היה התיקון חצות נאמר בהתעוררות ובכיות נוראות והיה שם מצב נורא של צער והתאבלות ותפילה למשיח], והיה זה ממש מחזה הוד, היה שם מה לראות ולקנות איך נראה תיקון חצות.

אני עדיין ינקתי קצת את המצב של הדורות הקודמים בענין זה, ובפרט בשנים שזכיתי להסתופף בצילו של כ"ק מורי חמי [מרן אדמו"ר הגה"ק מתולדות אהרן] זי"ע שכל ימי חייו היו מקשה אחת של משיח, ולא דווקא בבין המצרים אלא בכל השנה כולה, וכל העת הוא דיבר על משיח והתפלל ובכה ועורר על הגאולה. האדמו"ר מוויזשניץ בית שמש שליט"א סיפר לי שלפני כארבעים שנה שבת מורי חמי זי"ע בעיר צפת בשבת יארצייט של האר"י הק' זי"ע וגם הוא היה שם אז, ואמר לי שהיה זה בשבילו הפעם הראשונה שראה כזה מחזה היאך שמורי חמי דיבר ועסק בכל יום השבת קודש מבוא ועד צאתו, רק מענין המשיח והגאולה, הן בליל שבת והן בסעודה שלישית וכו', והוא לא גמר לעורר ולבכות ולדבר מענין זה, והפטיר לומר לי שאצל אביו זי"ע לא ראה אף פעם כזו עבודה בענין זה. כל חייו הוא חי בכליון עיניים למשיח, ובכל הזדמנות, בכל יום טוב וכדומה, היה מתפלל ומתחנן לישועתו של ישראל ולגאולה השלמה.

בשנת תשפ"ה לא דורשים מאיתנו להתנהג כך, והשי"ת יודע שאין לנו את הכחות לזה, ובקושי בתשעת הימים מצליחים אנו להתנהג כדיני השלחן ערוך, והרבנים כבר עסוקים בלמצוא היתרים כי אי אפשר לסבול כבר את החום והזיעה וכדומה, [ומן התימה שבכל שנה תשעת הימים חלים בתוקף ימי הקיץ ולא באמצע החורף ומכל מקום כתב המחבר את ההלכות האלו...]. וכמסופר שפעם נכנס מאן דהוא אל ראש הישיבה הרב שך זצ"ל ושאל אותו האם הוא יכול להקל בענין הרחיצה בימים אלו כי הוא אינו סובל את החום. ענה לו הרב שך שבסמוך לביתו יושבים כעת שבעה ל"ע, והוא מציע לו שיכנס לבית זה ויראה אם הם גם מחפשים היתרים להלכות האבלות, וילמד מזה לעניינו שלו.

כתב הרמב"ם (משנה פ"ט ה"ג): 'ומפני זה נתאו כל ישראל נביאיהם וחכמיהם לימות המשיח כדי שינחו ממלכויות שאינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן, וימצאו להם מרגוע וירבו בחכמה כדי שיוכו לחיי העולם הבא, לפי שבאותן הימים תרבה הדעה והחכמה והאמת שנאמר (ישעיה י"א ט) 'כי מלאה הארץ דעה את ה'', ונאמר (ע"פ ירמיה לא ג') 'ולא ילמדו איש את אחיו ואיש את רעהו', ונאמר (יחזקאל לו כו) 'והסירותי את לב האבן מבשרכם'. מפני שאותו המלך שיעמוד מזרע דוד בעל חכמה יהיה יתר משלמה, ונביא גדול הוא קרוב למשה רבינו, ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך ה', ויבואו כל הגויים לשומעו, שנאמר (ישעיה ל"ג) 'והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים'. וסוף כל השכר כולו והטובה האחרונה שאין לה הפסק וגרעון הוא חיי העולם הבא, אבל ימות המשיח הוא העולם הזה ועולם כמנהגו הולך אלא שהמלכות תחזור לישראל, וכבר אמרו חכמים הראשונים (ברכות ל"ד:) אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות בלבד'.

בזמנים עברו לא היו האנשים כל כך טרודים בעול הפרנסה, ובמעט הזמן ששלחו ידם בהשתדלות לפרנסה כבר היה להם כל צרכם שהסתכם במעט מאוד ממון, ולא כן בזמננו שטרדות הפרנסה ועול החיים גברו עד למאוד, וזה לוקח מאיש ישראל את מנוחת נפשו ורוחב דעתו, וכמו שכבר כתב התניא (אגרת הקדש פ"ב) 'ועתה הפעם הנני יוסיף שנית ידי בתוספת ביאור ובקשה כפולה שטוחה ופרושה לפני כל אנשי שלומים הקרובים והרחוקים, לקיים עליהם שכל ימי החול לא ירדו לפני התיבה הבעלי עסקים שאין להם פנאי כל כך, רק אותם שיש להם פנאי או המלמדים או הסמוכים על שלחן אביהם שיכולים להאריך בתפלת השחר ערך שעה ומחצה לפחות כל ימות החול, מהם יהיה היורד לפני התיבה'. ולזה כתב הרמב"ם שכשיבוא המשיח במהרה, יתבטלו כל הטרדות ויוכלו כל ישראל לעסוק בתורה

ובעבודה עם ישוב הדעת ובמנוחה שלמה, ולזה השתוקקו כל הנביאים וכל הצדיקים שבכל הדורות.

ממילא אם רוצים אנו לחשוב מה אנחנו יכולים לעשות בימים אלו, עלינו לכל הפחות לעורר אצלנו את ההשתוקקות לענין זה, ולהתבונן מה טוב ומה נעים יהיה גורלנו כשתבוא הגאולה ונוכל להיכנס לבית המדרש השכם בבוקר ולהישאר שם ברציפות עד הלילה בלא שום משהו של עול וטרדה ודאגה משום ענין שבעולם, ונזכה לשבת וללמוד שעות על גבי שעות ברציפות עם תענוג עילאי, ממש גן עדן עלי אדמות, ואם יהיה צורך להנפש קצת, נוכל לעצור ולספר 'סיפורי צדיקים' על מסירות נפשם של אבותינו בזמן הגלות... וכך יש לחשוב ולהתבונן בזה ולהגביר את ההשתוקקות והציפיה שכבר יהיה כך בהתגלות בביאת המשיח.

רבותינו הקדושים הורו לנו שבימים האלו הזמן גרמא להתעלות ולהתקרב אל השי"ת ביתר שאת מכל ימות השנה, והמליצו כן בפסוק 'כל רודפיה השיגוה בין המצרים', וממילא יש כעת הזדמנות מיוחדת לגלות ולהבעיר אצלנו את התשוקה והצמאון שנוכל כבר להיות מסורים ושקועים אך ורק ברוחניות בתורה ובתפילה בלי שום ענין של הפסק. ואמנם על האדם לשמוח בחלקו ולשוש במה שכן יש בידו ברוחניות ולא להיות שבור ומדוכא כל העת וכמו שהאריך בזה בספה"ק **פרי הארץ** (סוף מכתב 33), אבל יש זמנים שמסוגלים ומיוחדים לעורר את ההשתוקקות החבויה בליבו של איש ישראל, וכאמור לעיל שימים אלו מסוגלים לכך ביותר.

האדם יכול וצריך לעורר אצלו את ההרגשים האלו שנמצאים בעומק נפשו, וכגון בשעת התפילה כשמבקשים על ירושלים ומשיח, יכול הוא לעצור ולחשוב, למה אני מחכה ומצפה למשיח, וכי בכדי שהכסף יצמח על העצים וכדומה, אלא שהתכלית של יהודי היא להגיע למטרה מסוימת ולהתעלות מדרגה אחר מדרגה, עד שיזכה לחיות עם דבקות וקרבת ה' בלי רגע של היסח הדעת והפסק, וממילא אני מחכה כבר מתי אזכה לזה, וכך יתפלל מקורות לבבו הבוהר 'עד מתי עוזך בשבי ותפארתך ביד צר'. ובכך יכול האדם לבקש על משיח עם משהו של לב ונשמה ומעומקא דליבא. אנחנו כבר התרגלנו שלומדים שלוש שעות ומיד כבר צריכים הפסקה, לרוץ לשם ולכאן ולסדר עניינים כאלו ואחרים, אבל אין זה התכלית, אלא תכלית הכל היא לזכות לדבקות שלמה ואמיתית בלי שום הפסקה, וכל זה יהיה כשנזכה במהרה לגאולה.

כבר פסק הרמב"ם (תשובה פ"ז ה"ט) 'כל הנביאים כולן ציוו על התשובה ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה, וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין', וכמו שכתוב (ישעיה ס"ג) 'והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים'. ולכן כשיהודים מתאספים להתעורר יחדיו בתשובה ולומר תפילות ודיבורים להשי"ת בתמימות ובפשיטות, זהו זמן מיוחד ומסוגל עד מאוד שנזכה כבר שירחם ה' עלינו, ויתעורר הרצון העליון לגאול אותנו במהרה בימינו אמן.

פניני אמונים נצר

קטעים נבחרים מתוך גליונות 'אמונים נצר' שיו"ר

שבת חזון + שבת ערב ת"ב + ציפיה לישועה

שבת חזון

מבארדיטשוב זי"ע (הוצא בלאור התורה לנמש דק זי"ע, על הני"ך ח"צ דף א' ג, בשם הרה"ק ר' הלל מפאריטש זי"ע ששמע בן מאניו זי"ל ששמע מהרה"ק מבארדיטשוב זי"ע) שנקראת בן מלשון מחזה, כיון 'שמראין לכל אחד ואחד המקדש דלעתיד'.

(ממוך רעוויל דרעוין פרשת דברים משפ"ד)

שבת זו נקראת 'שבת חזון', ובפשטות נקראת בן על שם שההפטרות פותחת בתיבות 'חזון ישעיהו', אמנם לכאורה אם בן היו צריכים לקרוא לשבת שעברה 'שבת שמעו', ולשבת שלפניה 'שבת דברי', על שם ההפטרות שלהם. ומובא בשם הרה"ק

שבת ערב תשעה באב

ולשלום, והעטרת צבי שבת את שבתו בעיירה סמוכה לאוהעל. הישמח משה שלח את נכדו הרה"ק הייטב לב זי"ע שישהה אצל העטרת צבי בשבת קודש. ויהי אחר השבת שאל הישמח משה את נכדו מה היה אצל העטרת צבי בשבת קודש, והוא סיפר ותיאר לזקנו הקדוש את מה שהיה, והוסיף לומר לו שבסעודה שלישית המשיך הרה"ק את הסעודה בזמירות שירות ותשבחות כמה שעות לתוך הלילה, ובאמצע נעמד העטרת צבי על מקומו ואמר בהתלהבות עצומה 'גלוי וידוע להקב"ה שאין אנו עושים שום

רבינו הקדוש העטרת צבי מזידיטשוב זי"ע נסע לעיר אוהעל אל הרה"ק הישמח משה זי"ע בכדי להודות לו על שפעל לו את הרפואה בעת חוליו הקשה, [ואמר ששלושה צדיקים פעלו עבורו ביותר את רפואתו, הלא המה הישמח משה, האוהב ישראל והרה"ק מראפשיץ, זי"ע]. העטרת צבי הגיע לשם בתשעת הימים ביום חמישי בשבוע, בשנה שצום תשעה באב חל במוצאי שבת [כמו בשנה זו], והפלא היה שהישמח משה לא הציע לו שישאר אצלו על שבת קודש אלא הוא נפרד ממנו לחיים

לנהוג כך. והפטיר הישמח משה לאמר לייטב לב, זאת אוכל לומר לך, בהיכל שבו היה העטרת צבי ברעווא דרעוין - לא היה תשעה באב.

(מתוך שימת קודש נחצורת האזכרים 'משונה')
(נצי"ר/ כ"ו תמוז תשפ"ה)

דבר ואין אנו משנים אפי' כקוצו של יו"ד מהשו"ע ומקבלת אבוה"ק אבל מה אעשה שבכל זאת איננו יכולים להפרד משבת מלכתא'. או אז אמר לו הישמח משה שאכן לסיבה זאת לא רצה שהעטרת צבי יישאר בעירו אוהעל על שב"ק כיון שהיא היתה עיר של מתנגדים שלא היו מניחים לעטרת צבי

עומק וטעם הציפיה לגאולה השלימה

הגאולה לא על ידי צער כי אם שישובו כראוי, על כן האריך את הקץ'. וכעת איננו יכולים להבין למה זה נסחב ונסחב, ורק כשיבוא משיחנו יתגלה לנו למה היה צורך בכל הגלויות והצרות והנהרות דם של ישראל שנשפך כמים, שכל זה היה חלק מהאופן שנוכח על ידו לתיקון השלם ולגאולה השלימה.

ומסופר (אזכר ישראל, מערכת הישגות משה אוח 3, נשס כ"ק מנן אדמו"ר ממולדות אהרן זי"ע) שפעם נסע הרה"ק הישמח משה זי"ע להיות אצל הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע, ובאמצע הנסיעה פגש את הרבי מלובלין על אם הדרך, וביקש מהישמח משה שיעלה אל עגלתו ויצטרף אליו במסעו. ראה הישמח משה שבכל מקום אליו הם מגיעים, מכבדים מאוד את הרבי מלובלין, וכל בני העיר יוצאים לקבל את פניו בשירה ובזמרה מתוך שמחה עצומה, ונפל אז ברעיונו שאם כ"כ מכבדים את הרבי מלובלין, מי יודע מה יהיה כשיבוא משיח צדקנו ויקבלו את פניו.

זה צריך להיות החיזוק בעבורנו בימים האלו, שח"ו לא נאבד את התקווה למשיח ונחשוב שאם אנו כבר בגלות אלף תתקנ"ו שנים, 'ועבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו' (ירמיהו כ ט) אם כן מסתמא השי"ת שכח מאיתנו וכדומה, אלא יש להתחזק ולידע שאפילו 'אם יתמהמה חכה לו כי בוא יבוא' (תנצוק ג א), וח"ו לא לשכוח ולא להסיח דעת מזה כמ"ש (פסילים קלו ה) 'אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחיכי אם לא אזכרכי'.

טעם אריכות הגלות כבר גילה לנו רבינו הקדוש מלובלין זי"ע (וכתוב זאת ירמיה ד"ה סטא כבוד) שהוא כדי להמתיק את כל החבלי משיח והצרות, ולזכותנו שהגאולה תהיה מתוך רחמים וחסדים גדולים ומגולים, וז"ל בתו"ד: 'ודאי אם היה רוצה הבורא להביא את הגאולה על ידי צער, היה עושה זה כבר, כי הוא יודע הסוף, אם אי אפשר בלא זה למה האריך הגלות, אך הוא רוצה שז"ע אריכות יבוא הגאולה לא ע"י צער, וכו', הנראה ברור שראה ב"ה שתהיה

התכלית שלשמה נשלח האדם לעלמא שפילא הדין היא כדי לגלות את אלוקותו ית"ש בעולם, על ידי שיכיר ויפרסם שהוא עבדו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, [כמו שהארכנו בשל"ס מטו"מ], ובכל מצוה שמקיים הוא מראה בזה שיש ה' בעולם והוא המנהיג, ובזה שהאדם מקיים את התורה והמצוות הוא זוכה להפשיט מעליו את הגשמיות ולהאיר את אור נשמתו בשורשה העליון ולהתדבק בו ית"ש בתכלית הדביקות, אשר זה כל האדם ולשם כך נשתלח לכאן, כמו שהאריכו בזה רבותינו הקדושים, והדברים ארוכים.

ממילא כיון שתכלית האדם בעולם היא לגלות ולפרסם אלוקותו בעולם, צריך שיכאב לו שכעת יש הסתר כל כך גדול, ודרך רשעים צלחה, וזה נראה כאילו עולם כמנהגו נוהג, ואיש הישר בעיניו יעשה. והוא צריך לחכות ולהמתין בכליון עיניים שכבר יבוא הזמן המקווה של הגאולה ויתגלה לעין כל שהשי"ת הוא מנהיג העולם ומבלעדיו אין שום כוח לשום נברא לעשות כלום, וצריך לחיות עם זה תמיד, יום ולילה לא ישבות, כמו שצווה הנביא (ישעיה סג ו) 'על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו המזכירים את השם אל דמי לכם ואל תתני דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהילה בארץ', דהיינו שיהודי צריך להתהלך בעולם כאשר מחשבותיו ועשתונותיו תפוסים עם כיסופים עזים לציון וירושלים, לגאולה ולמשיח, דעתו לא נחה ורוחו לא שקטה גם לא לרגע אחד.

הרבי מלובלין תפס את מחשבתו ואמר לו בלשונו 'דעמאלטס וועט זיין גאר עפעס אנדערשט, אז יהיה 'ישמחו השמים ותגל הארץ' (תהילים 148 ב) ואנו נסתכל מלמעלה ונמחא כפיים'. נצטער הישמח משה מאוד מדברי הרבי מלובלין, כי היה מקווה ומצפה לקבל פני משיח צדקנו בחיי חיותו, עד שחתנו הרה"ק בעל אריה דבי עילאה זי"ע הרגיעו והסביר לו שבלשון פולין אומרים גם על יחיד לשון רבים 'אנחנו', וכוונת הרבי מלובלין היא רק על עצמו ולא על שניהם. אמנם לעת זקנותו של הישמח משה התבטא שכנראה כיוון הרבי מלובלין עליו גם כן.

על כל פנים יש לחיות עם זה, שבעת הגאולה יהיה שמחה עצומה בכל העולמות, ויתגלה בברור שה' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. וממילא האדם שלא חי כך, ומדמה בדעתו שהוא כאן רק כדי להרוויח ולקנות בזול, ואינו מבין שהתכלית היא שתתגלה מלכותו ית"ש לעין כל, הוא כאותו שנוסע במטוס כדי לקנות בזול, ולא משיג את התכלית הנרצה של נסיעה זאת. [ובוודאי שהחובה על האדם לחטוף עוד ועוד תורה ומעשים טובים, ולעשות תמיד את רצון השי"ת, אבל יש לחיות עם התכלית של זה וממילא להיות מחכה למשיח].

ומעתה מובן מה שכתב הרמב"ם שאם ח"ו האדם אינו מחכה למשיח, כפר בתורת משה, שכן אדם זה מוכיח על עצמו שלא מבין מה רוצים ממנו כאן בעולם ולא תופס מה חובתו בעולמו, וממילא לא שייך כלל להיות יהודי שומר תורה ומצוות בלי שמחכה ומצפה בכל רגע לביאת משיח צדקנו.

זה נרמז במקרא בפרשת משפטים (שמות כא ז)
 'שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי
 חנם', דהיינו שבששת אלפי שנות הבריאה
 צריך לעבוד ולעמול קשה כדי להתגבר על
 ההסתר וההעלם, ולידע שהכול זה רק אבינו
 שבשמים, אבל בשביעית, דהיינו באלף
 השביעי יום שכולו שבת, 'יצאו כל בני
 ישראל לחפשי, חירות ממלאך המוות,
 חירות מיצה"ר, חירות משעבוד מלכויות'
 (ע"י ארץ נבי פרשת משפטים ד"ה ושבועיים, דרך מלומד דין
 ענד עברי דף פג. ועוד).

חיזוק זה אפשר ללמוד מיציאת מצרים,
 אשר אז היו בני ישראל שקועים
 במ"ט שערי טומאה, ובמצב של 'הללו
 והללו עובדי עבודה זרה' (ויק"ט ח"ז קע:) והיו
 במצב כל כך שפל עד שהתקשו להאמין
 שיגאלו משם, ומכל מקום השי"ת ברוב
 רחמיו וחסדיו הוציאם משם והנחילם את
 התורה הקדושה וקרבם לעבודתו. ואיתא
 בזוהר הקדוש (ויק"ט רעז:) שגאולת מצרים
 היא השורש לכל הגאולות מכל ארבע
 הגלויות, וכאז כן עתה, יש לידע ולהתחזק
 שבכל מצב שאנו שקועים בו, נזכה לגאולה
 ולשמחת עולם על ראשנו.

בזה יש ליתן טעם למה שכתב הרמ"א (א"ח
 ס' מע"ו ס"ז) שנהגו לאכול ביצה בליל
 הסדר זכר לגלות ולאבילות, שכן יום א'
 דפסח מכון כנגד יום תשעה באב [ונתנו
 סימן של א"ת ב"ש], דהיינו שנוכח שכמו
 שזכינו לגאולה ביום זה כמו כן נזכה
 במהרה לגאולה השלימה אף שאיננו
 ראויים לכך.

כמו שקודם חג הפסח יש את 'שבת הגדול',
 על שם שבשבוע הבא יחול החג של
 הנס הגדול של יציאת מצרים, כמו כן קודם
 היום המר של תשעה באב, יש לנו את השבת
 הזאת, 'שבת חזון', וייאמר בדרך רמז כי
 תיבת 'חזון' היא בגימטריא ע"א, כמניין
 יעקב אבינו יחד עם שבעים הנפש שירדו
 אתו למצריים, דהיינו שיש לנו חיזוק זה,
 שכמו שע"א הנשמות יצאו לבסוף מכור
 הברזל מארץ מצרים, כמו"כ נזכה אנו
 ל'כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות'
 (מכ"א ז טו), ולכן נקראת שבת זו בשם 'שבת
 חזון'.

(ממוך רעווא דרעוין פרשת דברים תשפ"ד)

פנייה וקריאה נרגשת!!!

לקהל הק' המתענגים עלי הגיון ושותים בצמא טללי תהיה דא"ח

לאחר מלאת שנה ויותר בהם זכינו בס"ד בהפצת מעיינות נחלי אמונה, להשקות הצמאים לשמוע דבר ה' ולהוציא לאור תעלומה, בהופעת גליונות 'אמונים נצר' בתורה מפוארה וכלי מפואר, הנותן אמרי שפר, ומידי שבת בשבתו יביע אומר,

המלאים זיו ומפיקים נוגה בתורה וחסידות, אגדה השקפה והלכה עידית שבעידית, פנינים יקרים וסיפורי צדיקים, מזן אל זן מפיקים, דברי אלוקים חיים מזמנים ועידנים שונים, דב"ק רעוא דרעוין ושיחות בזמנים מיוחדים, בחבורות אברכים ובחורים, ובשיעורים בפני חברים מקשיבים, מתובלים באמרות טהורות ואור יקרות, בסדר מיוחד ופנים מסבירות, מרבותינו הקדושים וטעם זקנים, להתעורר ולעורר שפתי ישנים, ולהשקות הצאן מבאר החיים, וממנו והלאה תוצאות חיים, לחזק ידיים וברכיים כושלות, ולהוציא אסירי לב בכושרות, להחזיק ידי הניצבים בגבורות, בעבודת ה' ותפקידם עלי אדמות, בגודל יקרת נשמת ישראל, וחביבות עבודתם לפני צור ישראל, באשר הוא שם כי עמנו קל, ולהחדיר אמונת אומן בלבבות רועדות, ולסדר מחשבות תוהות ופוחדות, להודיע בשורת המלאך הגואל, אשר חשכת לילה יאיר באור יהל, ויולכנו בקרוב בימינו בית א-ל, ולדעת לעד ולעולמי עולמים, כי ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו כלום, אחד יחיד ומיוחד בעליונים ובתחתונים,

וירא האור כי טוב ורבים אומרים מי יראנו טוב להאיר ביום ובלילה

פונים אנו בבקשה אישית מכל אחד הנהנה מדבה"ק ומהופעת והפצת הגליונות ומההשקעה הכבירה הנלווה אליו שיטה נא עימנו שכם לעמוד לעזרתנו להמשיך ביתר שאת ועז ע"י השתתפות והנצחת לכה"פ גליון אחד או בשותפות קבועה למען יעמדו הדברים ימים רבים ולהנות בהם בני"א

זכות זיכוי הרבים וחיוזוק האמונה והביטחון בלבות ישראל ובפרט בצוק העיתים יעמוד לכם למגן ומושיע מכל צרה וצוקה ונצ"ר אמונ"ה יאכל פריה ולהיוושע בכל מילי דמיטב

כל היום וכל הלילה מזמנים. להזכיר קדשת נצר אמונים
(יציאת לשבת וזכור)

לפרטי התרומה עיין בעמוד הבא ➡

לרבים השואלים ומבקשים להצטרף וליטול חלק ונחלה בהרכבת
והפצת אור וחיוק האמונה ולנצור אמונת אומן ובמחון
בליכות ישראל ע"י השתתפות בהוצאת הדב"ק

הננו באפשרויות התרומות וההנצחות כדלהלן:

השתתפות בגליון

200 ש"ח

הנצחת גליון

450 ש"ח

פטרון חודש

1500 ש"ח

פטרון השנה

1000 ש"ח * 12

ומאחר וקופת המערכת בגירעון גדול פונים אנו בזה לכל אחד ואחד
המקבל איזה תועלת ותועלות מגליונות אלו לבוא לקחת
חלק ושותפות בהפצת דברי תורה ואמונה

וכל המוסיף מוסיפין לו מן השמים, בכפל כפליים, במלוא חפניים,
מנה אחת אפיים, ברוחניות וגשמיות מטל השמים ומתנובת כפיים,
בימינה אורך ימים ושנות חיים, ובשמאלה עושר וכבוד מקל חי וקיים,
ונצ"ר אמוני"ם יאכל פריה ארץ נחלי מים, ויקוים בו
פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמוני"ם

להשתתפות בהוצאת הדב"ק בתרומות והנצחות
נא לפנות לפקס המערכת • או לפל': 058.32.94.976

**ואלו יעמדו על הברכה ידידנו הנכבדים הע"י
שנרבה לבם לקחת חלק בהוצאות הגליון לזיכוי הרבים**

הנאמן ר' אפרים אהרן זארגער שליט"א

לדגל הודלת נכדו למזל טוב ובשעטומ"צ

זכות הרבים תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב
מתוך אמונה ושמחה וכל טוב סלה

הרה"ג ר' יעקב כהן שליט"א

לדגל נישואי בנו הבה"ח יצחק דוד הי"ו

למזל טוב ובשעטומ"צ

זכות הרבים תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב מתוך אמונה ושמחה וכל טוב סלה

**להשתתפות בהוצאת הדב"ק בתרומות והנצחות
נא לפנות לפקס המערכת • או לפל': 058-3294976**